

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Неравнитѣ условия въ живота.

Тази е любимата тема на ония, които не сж доволни отъ сегашния строй. Тѣ пишатъ, говорятъ и увещаватъ, особено работната класа, че щомъ взематъ властта, веднага ще приложатъ принципа на равенството, който лежи въ основата на тѣхната политико-икономическа доктрина.

На сжщата тая тема заговори преди нѣколко дена и единъ мой познатъ, който искаше да ме убеди въ правотата на тезата. си. Казахъ му:

„Ти имашъ две хувави момичета: едната е руса, красива съ сини очи и съ чудно хубавъ гласъ; но тя е свенлива и твърде нерешителна. А другата е чернока, пъргава и твърде сръчна. Тя е строга, решителна и добра. Защо не имъ даде сжщитѣ качества и характеръ Онова, което поддържа и за което претендирашъ отъ обществото, защото ти не стори? А щомъ го сторишъ, имай добрината да ни съобщишъ и секрета, за да ти подражаваме“.

За преравняване напр. на заплатитѣ най-много се говори презъ 1848 година; когато болшевикитѣ взеха властта, първата имъ задача бѣ да свалятъ пагонитѣ на офицеритѣ и да ги зачислятъ на казанъ като обикновени войници; всички работници, безъ огледъ на работата що вършатъ, да получаватъ еднакви заплати. Така ли е днесъ въ С.С.С.Р.? Пагонитѣ си дойдоха на мѣсто и всѣки работникъ си зае мѣстото. Защо? Живота излѣзе по-силенъ отъ теоритѣ. Умнитѣ и сръчнитѣ работници отказаха да бждатъ третираны и приравнявани съ другаритѣ си лентяи и несръчници. Прогреса се стига чрезъ разума — бавно, но сигурно. Само утопиститѣ и хората на кабинетната работа мислятъ, че свѣта може за мигъ, съ магическа вагетка да се преустрои, и то тъкмо тѣй, както тѣ желаятъ.

Сжщото мислѣха и болшевикитѣ въ С.С.С.Р. Като се натъкнаха тъкмо на обратни резултати — бавно, но сигурно се връщатъ назадъ къмъ опитанитѣ форми и начини на управления, въпрѣки, че излѣха толкова злъчъ противъ тѣхъ. Мнозина желаятъ равенството, безъ обаче да се постараятъ по-внимателно да вникнатъ въ непреодолимитѣ мъчнотии на които се натъква тѣхното желание.

Напр. да кажемъ на нѣкои работници: „Вие твърде много се измъчвате, изнемогвате отъ усиления си трудъ; не бихте ли се съгласили съ малко по-други усилия да станете, инженери, архитекти, професори и пр. Ще работите въ топли и по-удобни заведения, заобиколени съ книги... ще рисувате планове... ще държите лекции... и следъ около 20 изпита ще вземете мѣстото на вашитѣ началници. Увѣренъ съмъ, че само следъ месець два ще ви кажатъ: „Вземете си книгитѣ и плановѣтъ — па ни дайте лопатитѣ и търнакопитѣ, и ни зачислете на ново на парционъ“. Но, ще кажатъ: да! но, това го казватъ, защото сж вече възрастни. Ако отъ малки бѣха свикнали съ тоя трудъ, не би се случило това.

Всички, които сж били основни или гимназиални учители, знаятъ въ всѣко отдѣление или класъ колко ученици има трудолюбиви и колко наистина интелигентни. Голѣмата частъ учатъ отъ страхъ, а друга частъ преждевременно напускатъ училището за да се отдадатъ на физически трудъ. Не равенството прави хората щастливи, а добрия редъ, като всѣки получи мѣстото си съ огледъ на подготовката и способноститѣ си. Никога хората не сж имали еднакви способности и дарования, и като така, несправедливо и обидно ще бжде да ги подведемъ всички подъ единъ знаменателъ по отношение възнаграждението на труда имъ. Днесъ, ако на 100 души дадемъ по 1000 лева, подиръ 6 месеца ще видимъ, че едни сж препечелили още толкова, а другитѣ мратъ отъ гладъ. Прахосничеството, мързеля и некадърността на нѣкои отъ тѣхъ, ще създадатъ ново неравенство. Нуждна е, следователно, една промѣна, не толкова въ законитѣ, колкото въ душичѣ и възпитанието на хората.

Отъ направения опитъ за приравняване на всички обществени слоеве, въ С.С.С.Р. видѣхме, че абсолютно равенство е мечта на утопиститѣ. Днесъ има ли равенство въ С.С.С.Р.? Надъ селянитѣ и работницитѣ не господствува ли деспотизма и диктатурата? Живота е като една музикална гарнитура; съ високи и низки тонове, но всички наредени отъ музиканта на петолинитѣ, даватъ чудна и дивна хар-

Свещениятъ огънь.

До Негово Величество
БОРИСЪ III

Царя на всички българи.

Придружително писмо отъ Варненско-Преславския Митрополитъ ЙОСИФЪ

ВАШЕ ВЕЛИЧЕСТВО,

Въ присѣствието на голѣма частъ отъ клира изъ Преславската околностъ, народъ, народни първенци и нарочнитѣ пратеници отъ столицата, днесъ, 18 май, недѣля — 6 часа сл. пладне, 1941 година, отслужихъ велика вечерня съ благодарственъ молебенъ въ храма-паметникъ на стария Преславъ, следъ което взехъ една частъ отъ елей, намиращъ се въ кандилото на свещения огънь и го вложихъ въ изпратеното ми отъ Ваше Величество специално кандило, което лично запалихъ отъ свещения огънь и вѣрчихъ на пратеницитѣ, за да го поднесатъ лично на Ваше Величество.

Следъ обща къмъ Господа Бога молитва, факлоносцитѣ и хранителитѣ на елей потеглиха въ 7:30 часа сл. пладне за столицата, изпратени тържествено и радостно отъ всички присѣствавали.

Ваше Величество,

Отъ националната мистика и величието на древния Преславъ и отъ красотата и олтарната тишина на Патлейна е съчетанъ елей, който дава свещения и неугасимъ огънь на българския духъ.

мония.

Единъ оркестъръ е толкова по-хубавъ, колкото отъ по-разновидни инструменти се състои.

Ако единъ профанъ, не може да се наслади и да почувствува вълшебната хармония на една музикална творба, кой е виновентъ? Музикалната творба или слушателя?

Сжщо така си представяме нѣщата въ живота. Едни хора сж надарени съ голѣми качества — други съ малко.

Едни ставатъ народни водачи, други обикновени работници. За всѣкиго има, обаче, мѣсто подъ Божието слънце и въ тая грандиозна машина. Отъ различнитѣ и разновидни занятия произлиза социалната хармония, която изтъква съ възторгъ човѣшката душа и го тика къмъ творчество. Борбата за абсолютно равенство, е излишна и вредна, тя може да прати нѣколко демагози въ народното събрание, но не разрешава народния проблемъ. Нека борбата се насочи къмъ издигането на трудящиятъ се народъ, морално и интелектуално, и къмъ подобрене на социалния трудъ. Всичко това, обаче, нека бжде не чрезъ насилие, а социаленъ и законодателенъ редъ.

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Свещенъ е огънятъ на древния Преславъ, защото светець е царьтъ и святи и велики сж мжжетѣ, които го запалиха въ душата на българския народъ.

Духоветѣ на Св. Царя Бориса I и сподвижницитѣ му — народни светии, духоветѣ на Симеона Велики и славнитѣ му боляри бдятъ върху светото киндило, пазятъ и поддържатъ свещения огънь на древния Преславъ.

Отъ този елей преди едно хилядолѣтие Св. Царь Борисъ I изпрати за вѣковното българско кандило Охрида синъ.

И това кандило, запалено отъ Святаго Климента Охридскаго до днешенъ гори и свѣти, топли и освещава душичѣ и сѣрдцата на нашитѣ братя изъ цѣла Македония.

Свѣтлината и топлината на това кандило упазиха църковно-националния животъ на тамошнитѣ ни братя цѣлъ и неповреденъ.

Ваше Величество,

Дивентъ и великъ е Господъ и неизповѣдими сж Неговитѣ пѣтища!

Нему, Господа Богу, било угодно следъ едно цѣло хилядолѣтие народътъ ни да има Царь, който, като носи името на Св. Царь Борисъ I и като върви по пѣтя на неговия духъ, да стига славно съ скиптѣра си до Охрида синъ.

Ваше Величество,

Богу било угодно следъ едно хилядолѣтие Вие да допълните съ сжщия елей на древния Преславъ сжщото вѣковно българско кандило — Охрида синъ.

Дано свѣтлината и топлотата на изпращания за Охридъ отъ Ваше Величество елей, благославянъ и освѣщаванъ отъ архиереитѣ на сжщата родна църква, на която бѣ великъ архиерей Св. Климентъ Охридски, да гори и свѣти, да топли и освѣщава хилядолѣтно душичѣ и сѣрдцата на тамошнитѣ ни братя, за да могатъ и тѣ, въ свободата и съ радостъ да творятъ величието и красотата ни общата на татковина България свята.

Моля Ваше Величество, да приемете това придружително писмо, като свидетелство предъ Васъ и предъ братята ни изъ Македония за това, че елей и свещениятъ огънь изхождатъ наистина отъ кандилото на древния Преславъ.

На Ваше Величество усърденъ молитствувателъ

п.) Варненский и Преславский
Митрополитъ Йосифъ

Тази историческа грамота е написана художествено на пергаментна хартия отъ художника Р. Жековъ съ красива църковно славянска кирилица и богато окрасена съ старобългарски орнаменти и плетеници, както на първата страница гдето стои надписа така и на вътрешнитѣ страници.

Грамотата е вложена въ кожена папка — подвързия сжщо на първата страница съ старобългарска бродерия най-тежъкъ стилъ върхи коприна. Кожената подвързия има червенъ цвѣтъ.

Протоиерей Дим. Андреев

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 9).

Православенъ. Питамъ за нѣща съвсемъ ясни: „Богъ не иска служби отъ човѣшки рѣце“ (Дѣян. 17, 25). Ето това ние наричаме протестанско буквоедство. Това е ясно. Отнася се до Атинскитѣ езически идоли... Богъ не искалъ да се кръстимъ съ рѣце! че това се отнася до езическитѣ богове, които се нуждаятъ отъ помощъ... Направени отъ човѣшки рѣце, когато нашиятъ Творецъ и Владиката на свѣта не се нуждае отъ нищо, „Самъ дайки на всичко и животъ, и дихание, и всичко“. (Дѣян. 17, 25).

Самъ Той е казалъ: „Който Ме изповѣда предъ човѣцитѣ, него ще изповѣдамъ и азъ предъ Своя Небесенъ Отецъ“ (Мат. 10, 32). „Ние желаемъ съ това да се хвалимъ (съ явното кръстно изповѣдание)— съ кръста“ (Гал. 6, 14). Защо ни упрѣквате? Какво зло вършимъ? Щомъ споменемъ името Господне, ние веднага правимъ спомена въ ченъ — спасителния кръстъ Господенъ.

Протестантинъ. Но защо именно това трѣбва да става съ рѣце, ... кръстно изповѣдание съ рѣце, а да не става по-явно и по-силно съ уста?

Православенъ. Разбира се, преди всичко ние изповѣдваме нашия Спасителъ отъ уста и сърдце, но тъй като по думитѣ на Апостола, трѣбва да прославяме Бога не само съ душата си, но и тѣлесно, то къмъ първото (душевното) се прибавя и тѣлесното изповѣдание — кръстното знамение и поклонитѣ. Точно тъй, както ни поръчва и Апостолъ Павелъ (1 Коринт. 6, 20). Полагайки кръстното знамение на себе си, ние нагледно предъ всички свидетелствуваме, че върваме въ спасението, извършено нѣкога на кръста отъ най-светия Синъ Божи. Събирайки тритѣ първи прѣста на ржката си за кръстене, ние изображаваме съ това нашата вѣра въ Св. Троица, а съ двата останали — вѣрата ни въ дветѣ естества на нашия Господъ Исусъ Христосъ, живѣлъ на земята като човѣкъ и Богъ. Допирайки тъй събранитѣ прѣсти до челото, сърдцето и гърдитѣ си, ние показваме, че всички части отъ нашето сщщество сж осветени съ съ кръстнитѣ страдания Негови. Ние съ това пазимъ главата си — центъра на душевнитѣ ни способности — умъ, разумъ и разсѣдъкъ; пазимъ сърдцето си отъ зли чувства; пазимъ гърдитѣ си—своята човѣшка мощъ отъ отслабване; пазимъ най-после, общо казано петтѣхъ си външни сѣтива—чисти, такива, каквито ги направи Богочовѣкътъ на кръста съ петтѣхъ си рани, отъ което тече цѣлителния небесенъ лѣкъ — кръвта Му.

Вашия упрѣкъ ни напомня подобнитѣ на васъ хулители, враговетѣ на Христа, гледайки Го повѣсенъ на кръста „като Му се кланѣли Му се присмивали“ Мат. 27, 30; Марк. 15, 18—29; Лук. 22, 63—65; Иоан. 10, 1—3). Недейте ни се присмива, кога се кръстимъ, напротивъ, прогонете вашето безвѣрие съ удране по гърдитѣ, като стотника началникъ на стражата при кръста Христова. Той е първиятъ човѣкъ, който повѣрвалъ и се прекръстилъ. Лонгинъ е името му. Вижда страшни знамения... слънцето тъмнѣе... земята се тресе... грѣмъ и мълнии... Повѣрвалъ човѣкъ. Подига дѣсната си ржка на челото, навежда се, удря се по гърдитѣ и произнася: „Наистина билъ Синъ Божий“ Мат. 27, 54). Отсѣкли му ржцетѣ, гдето се прекръстилъ и изрекълъ тѣзи думи — да не се кръсти вече.

Протестантинъ. Но това трѣбва да е измислица...!

Православенъ. Тѣй не би се изразилъ никога, ако бѣше видѣлъ земята днесъ яма въ гр. Иерусалимъ, издѣлбана дълбоко всрѣдъ скалитѣ тамъ въ 326 г. отъ царица Елена — хладенъ и влаженъ днесъ храмъ, въ който се злиза по 42 стѣпала. На Голгота ако бѣ видѣлъ кръста Господенъ, ти би пречупилъ шията си, би навелъ своя лобъ за да видишъ лоба на Адама — сѣдбата си „юдолъ на мъртвитѣ“ (Иерем. 31, 40).

Протестантинъ. Вѣрно, Голготския лѣкъ е силенъ. Кръстната любовъ Христова суши ненавистъта. Св. Голгота, морнитѣ склопени Христови очи преобразяватъ човѣшката слабостъ и нѣжната жалостъ. Тѣ го правятъ (човѣка) силенъ и способенъ за християнски подвизи.

Православенъ. Да. Въ радостъ и скръбъ, въ беда и неволя, никога не се срамувай отъ достойнитѣ за поклонение знаци на нашето спасение, които служатъ за начало на всички добрини, необходими за сществуването ни. Носи, като вѣнецъ и украса Христовия кръстъ на гърдитѣ си, защото чрезъ него се извършва всичко що ни е нужно. Кръстътъ е образъ на нашето спасение, всеобщата свобода и милосърдието на нашия Спасителъ, Който сжщо като овца се поведе на заклание (Исаия 53, 7).

Протестантинъ. Наистина, ти ме въведе въ сириозенъ размисълъ. Когато се кръсти човѣкъ, на челото му личи живата надежда и душата му става по-свободна.

Кръстътъ е отпечатва въ ума. Става ти ясно, защо кръста е спасилъ и преобразилъ свѣта, какъ всички сж повѣрвали чрезъ отпе-

Свещ. Йорд. Светославовъ.

ЦЪРКВА и КАНОНИ.

Като кажемъ „държава“, всѣки разбира, че това е царство или господарство, което има свои поданици. Всѣка държава има свои закони, по които се управляватъ и живѣятъ поданицитѣ на тая държава.

А какво е църквата?

Църквата е царство Божие на земята.

Или още по-ясно:

Църква е общество отъ хора, които вѣрватъ въ Исуса Христа, и които сж съединени помежду си въ единъ общъ духовенъ съюзъ чрезъ единството на вселенското изповѣдание, които получаватъ чрезъ св. Тайни освещения съ благодатта на св. Духъ и които духовно се ръководятъ отъ наследилитѣ апостолската властъ подъ видимото главенство на Христа, за достигане вѣчно спасение.

Църквата има за задача да направи човѣка щастливъ на земята и да го приготви къмъ блаженъ, вѣченъ и безсмъртенъ животъ. А господарствата се грижатъ само за осигуряване земно благосъстояние на своитѣ поданици, безъ да се грижатъ за тѣхната задгробна сѣдба.

Устройството на църквата е установено отъ Бога, и за да постигне своята целъ, тя има свои закони, които точно опредѣлятъ отношенията между нейнитѣ членове и самата нея въ цѣлата ѣ съвкупностъ, по отношение на други власти.

Църквата се управлява отъ закони, които се наричатъ „канони“ или „правила“.

Тѣзи „правила“ иматъ задължително значение не само за православната църковно-правна наука, не само за общото и частно църковно право, но и за живия, практическия животъ на всички членове на църквата, на духовници и миряни, които сж подъ невидимото главенство на Господа Исуса Христа.

Всички „правила-канони“ сж изложени въ основния канониченъ сборникъ на православната църква, издаденъ въ Цариградъ презъ 883 година, който е известенъ съ името „Номоканонъ въ XIV титула“. На първо мѣсто въ този сборникъ се намиратъ 85-тѣ правила на св. апосто-

чатъка кръстовъ по умотѣ човѣшки... Става ми напълно ясно въздействието дори и на механическото кръстене и поклати предъ кръста...! Разбирамъ напълно психологията на всѣки отъ нашитѣ братя протестанти; щомъ не се кръстимъ и живѣемъ безъ кръста по себе си, ние сме само, както казва Ап. Павелъ „хора душевни, които не могатъ да приематъ нищо отъ това що е отъ Духа Божий“.

(Следва).

Моята пѣсенъ.

Разлѣй се моя, волна пѣсенъ, съ дѣха на топълъ развигоръ! Ти носишъ въздухъ чистъ и пресенъ-разлѣй го въ новия просторъ!..

И съ твоя полѣхъ много пжпки ще цѣвнатъ, зная, за животъ... Събуждай бодри, свежи трѣпки, въ кръвта на моя смѣлъ народъ!

Сега, когато по земята се водятъ кървави войни, запѣй за миренъ трудъ въ полята—за слънчеви честити дни!

И нека вѣтъртъ отвѣе звънливия ти гласъ-челикъ отъ Шаръ до Дунавъ и Егея — предѣли на народъ великъ!

Разлѣй се моя, родна пѣсенъ, съ дѣха на цѣвнали липи! Въвъ твоя въздухъ здравъ и пресенъ несдържна радостъ да кипи!

Константинъ Гиндевъ

Най-новото!

Известния ромънски журналистъ Бацария—цинцаринъ по народностъ и голѣмъ българомразецъ, излиза съ статии въ в. „Универсулъ“, тоже българофобски—съ нова теория, че Крали Марко билъ цинцаринъ-ромънинъ, възпятъ въ тѣхнитѣ пѣсни като Марку Краишору. Минавалъ за голѣмъ сръбски герой и таченъ отъ всички южни славяни.

Унгарския владетель и военачалникъ Ioan Huniadi Corvin, и той билъ ромънинъ-цинцаринъ. Сърбитѣ го тачели и наричали Янку Сибияну. Минавалъ за голѣмъ мѣдрецъ и герой отъ категорията на Марку Краишору (Крали Марко) До края на войната ще видимъ още колко сръби, българи и унгарци били цинцари по произходъ и народностъ. Какви работи търпи книгата! да дращятъ по нея гений... отъ рода на Бацария...

ли. Тѣзи правила засѣгатъ различни задължения и права на християнитѣ. Така 69-то правило на апостолитѣ предписва, ако нѣкой членъ на църквата не пости презъ великия постъ, или въ срѣда и въ петѣкъ, то ако е духовно лице да му се смене работо, ако ли е мирянинъ да се отлъчи отъ църквата, освенъ когато на това прѣчи нѣкоя физическа слабостъ.

42 и 43-то апостолски правила предписватъ, ако епископъ, свещеникъ, дяконъ или мирянинъ се предаватъ на пьянство и азартни игри то духовнитѣ лица се низвергватъ, а мирянитѣ се отлъчватъ.

Свещеноикономъ Ат. П. Маджаровъ.

Ангелитѣ-хранители.

Когато прекрасниятъ день измина и на земята настъпи ясна нощъ, виждаме ние по небето безбройно число звезди.

Ако пѣкъ въоржжимъ окоето си съ далекогледъ, задъ тия звезди ще видимъ още много милиони други, подобни. Споредъ науката, всѣка една отъ тия милиарди звездици се движи по свой опредѣленъ пжтъ, посоченъ ѣ отъ Твореца, безъ една съ друга да се блъскатъ и разрушатъ.

И колко прекрасна е нощта съ звездно небе!... Какъ тая картина възвишава и пречистя човѣшкитѣ мисли, човѣшката душа!... И човѣкъ не може да се начуди и порада на Божието творчество и всемогъщице!...

Снемемъ ли погледъ на земята тамъ виждаме друго безбройно множество творения на Божията дѣсна: гигантски планини, които ни зашеметяватъ съ височината си; обширни и бездѣнни морета, които навѣватъ ужасъ съ рева си; прелестни долини, които ни мамятъ съ прохладата си, кристални езера, въ които се оглежда небето и... милиарди разни насекоми и мушици, влѣчуги и четвероноги, тревопасни и месоядни и всѣкакъвъ видъ твари... А надъ всичко гледаме човѣка, съ неговото сложно тѣло и изтънчена, нѣжна душа, създаденъ да господарува надъ земята.

Всичкото това, обаче, е тъй-наречениятъ видимъ свѣтъ.

Светата наша църква пѣкъ учи и

изповѣдва, че Богъ е сътворилъ и невидимъ миръ. Тоя невидимъ свѣтъ сж ангелитѣ или ангелскиятъ миръ?

На много мѣста въ светото Писание четемъ за сществуването на ангелитѣ.

Така, ангелъ е заповѣдалъ на Авраама да задържи ножа си и не принесе сина си жертва (Бит., 22: 11—12); ангелъ е спасилъ Авраамовия братъ Лота (Бит., 19: 1 и нат.); ангелъ е възвестилъ на Сара за раждането на Исаака (Бит., 18: 2 и нат.); ангелъ е възвестилъ на Захария за раждането на Иоана Предтеча (Лука, 1: 11 и нат.); на св. Дева Мария — раждането на Спасителя (Лука, 1: 26—38); ангелъ внушилъ на Иосифа и Мария да бѣгатъ въ Египетъ (Мат., 2: 13 и нат.); ангелъ отвалилъ камѣка отъ гроба господенъ (Мат., 28: 2); ангелъ извелъ ап. Петра изъ тъмницата (Дѣян., 12: 7—10) и тъй натакъ...

Числото на ангелитѣ е голѣмо. Св. пророкъ Даниилъ видѣлъ въ едно съновидение, че „хиляди хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетъ предстояха предъ Него (Даниилъ, 7: 9—10).

Ангелитѣ сж безплътни духове, безгрѣшни по благодатъ сщщества, които винаги виждатъ Божието лице и сж Божии слуги — тѣ сж изпълнители на Неговитѣ заповѣди и споредъ това иматъ различни степени: ангели, архангели, херувими, серафими, начала, власти, сили, многоочисти, шестокрылати и пр.

Господъ Исусъ, нашиятъ Спасителъ, и светата Църква съ Него, учатъ, че и всѣки християнинъ си има по единъ ангелъ хранителъ (пазителъ).

Ангелтѣ-хранителъ се дава човѣку по врелето, когато става християнинъ, значи, при светото Кръщение. Кръщаваниятъ се присъединява, чрезъ кръщението, къмъ общество-

М. Ж. Марковъ,
директоръ на в. „Бълг. бранителъ“.

Социалната дейностъ на църквата

Чрезъ любезната покана на г-на Редактора на почитаемия в. „Хр. защита“ съмъ помолень да дамъ должитѣ объяснения, които правя съ удоволствие въ кжсата форма на тая статия. Следниятъ поводъ стана и нейна причина. Въ брой 5. на казания в-къ азъ съ радостъ прочетохъ прекрасната уводна статия на Прот. П. Икономовъ. Каква голѣма бѣ радостта ми да открия заключителнитѣ думи:

— Фашизмътъ, нац.-социализмътъ, комунизмътъ—това сж идеи-програми. Всѣки по своему разрешава голѣмия социаленъ въпросъ — да се създаде новъ строй, новъ свѣтъ съ повече слънце, правда и миръ. Настъпни моментътъ, когато всички потиснати и онеправдани народи трѣбватъ да заематъ мѣстата си въ тая гигантска борба и съ общи усилия спасятъ себе си и човѣчеството отъ вѣчния тероръ и заплахи на пиратитѣ и тия що сж събрали златото на свѣта — не за да облекчатъ сждбата и мжката, а да го потиснатъ и систематически експлоатиратъ.

Като откровение ми паднаха на сърдцето революционнитѣ думи на Всеблагоевѣйния авторъ и азъ си казахъ:

— Щомъ в-ци вече, като „Христ. защита“, почнаха да виждатъ социалната страна на Христовото Евангелие, наистина „настъпилъ е моментътъ, когато всички потиснати и онеправдани“, ще намѣрятъ своята правда и свобода!

И процитирахъ горния пасажъ въ р-ка си „Български бранителъ“ съ следния надсловъ (бр. 123/25):

— Едно време не можеше да се пишатъ подобни работи, още повече отъ православенъ свещеникъ!

Тоя надсловъ е виновникъ за тия ми редове. Редакцията на в. „Хр. защита“ въ бр. 8. пише:

— Понеже не е ясно що е искалъ да каже г-нъ Редакторътъ на „Б. бранителъ“ съ тая си бележка, ние го молимъ да има добрината да се доизкаже и дообясни било чрезъ собствения си органъ, било чрезъ нашия. Ще чакаме и ще се повърнемъ по тоя въпросъ, който е тъй интересенъ и съвремененъ (к. м.). Наистина, какво съмъ искалъ да кажа съ моята бележка?

1. Срѣдецътъ на мисълта ми разбира се, е изразътъ „подобни работи“. Кои сж тѣ? Какви сж?

— Виждаме идейността въ социаликономичнитѣ движения „да се създаде новъ строй, новъ свѣтъ съ повече слънце, правда и миръ“. А така изказана мисълта, революционната борба става пѣсень, творчество и любовъ. Дори въ нейната святостъ, тъй както и Хитлеръ ги е схваналъ: „Фашизмътъ, нац.-социализмътъ и комунизмътъ“ сж прими-

рени въ едно — тѣ ставатъ „гигантска борба съ общи усилия“ противъ вѣчния тероръ и заплахи на пиратитѣ, що сж събрали златото на свѣта, за да потиснатъ човѣка-братъ и систематично да го експлоатиратъ...“

Подобни работи, казвамъ, наистина, сж откровение днесъ. Тѣ сж знакъ за новъ завой въ историята не само на човѣчеството, но и въ нашата малка действителностъ. Безъ бруталностъ, безъ проливане на братска кръвъ, ние сме порастли и много сме отишли вече напредъ. Предъ дверитѣ на Христовата правда сме, която не само вече ще се проповѣдва, но ще се прилага въ „пълнота на животъ“, за който животъ Христосъ казва, че е дошелъ на тоя свѣтъ (Иоан. 10:10) — за „сждба“, и „правда“, като призовава—по думитѣ на прот. Икономовъ — „потиснатитѣ и онеправданитѣ“ (или: „Дойдете при Мене всички, които сте отрудени и сте обременени...“ Мат. 11:28). Колко много още трѣбватъ да се каже по тая тема, която може благодарно да се развие надълго и широко въ тия дни, и която редакцията на „Хр. защита“ намира за интересна и съвременна, та обещава „да се върне по нея“. Затова на второ мѣсто азъ казахъ:

2) „Едно време не можеше да се пишатъ подобни работи“. И това време не бѣше далече. Слава Богу, днесъ не е така: — ето! прот. Икономовъ свободно разглежда, сравнява и приравнява „фашизма съ... комунизма“. И то — въ в-къ, каквото е „Хр. защита!“ Не е ли чудно всичко това? Не е ли вѣрно, че едно време не можеше да се пишатъ подобни работи? Може ли напр. днесъ да се пише съ такъвъ спокоенъ и академиченъ тонъ, като тоя на прот. Икономовъ, за фашизма и нац.-социализма въ С.С.С.Р.? Слава Богу, пакъ ще кажа, че у насъ не е така!

3) На 3-то мѣсто става въпросъ въобще за православния свещеникъ въ връзка съ нашата тема и всичко казано до сега.

Другата радостъ, другото, блѣснало, като свише въ душата ми, откровение бѣше обстоятелството, че всичко това, именно, е писано отъ нашъ роденъ, български свещеникъ, и си казахъ:

— Долу всички ония, които коряха църквата, а главно, че свещеникътъ у насъ билъ некадѣренъ, необразованъ и безъ призвание (народнитѣ представители г. г. Спрунджевъ и Стояновъ въ Народното събрание — в-къ „Бълг. бранителъ“ бр. 123/25 стр. 8). Съ въпросната статия на почитаемия прот. Икономовъ сѣкашъ се слага нова ера за нашето образовано и интелигентно духовенство.

Въ тоя редъ на мисли азъ се по-

Протоиерей Д. Андреевъ.

Непогрѣшимостъ на Папата и Щросмайеръ.

(Отговоръ на католишкия патеръ Л. Драгановъ въ България).

Направихме си трудъ да преведемъ и препечатаме въ варненския в. „Хр. защита“ речта на католишкия епископъ Щросмайеръ—отхвърлянето на католишкия догматъ за главенството и непогрѣшимостта на Римския Папа, за да получимъ неочаквано упрѣка на папишаша, българинъ, о. Л. Драгановъ въ тѣхния католишки в. „Истина“ отъ 8 май т. г. брой 846.

На о. Драганова ще кажемъ отъ своя страна само тази малка неопровержимостъ, за да я има предвидъ когато пише по това фамозно главенство и непогрѣшимостъ на своя папа (той обещава да пише по този въпросъ пояснително).

Ние, о. Драгановъ, не сме фанатизирани папомразци. Не сме и шовинисти, за да ви кажемъ, че не ви е мѣстото въ православна България, защото понятието българинъ е синонимъ на понятието православенъ. Ние привеждаме речта на дѣда Щросмайера не за това, че я само харасваме като класическа въ XIX вѣкъ за Св. Християнска Църква. Щросмайеръ е Вашъ католически владика, не е православенъ. Не, не за това вземаме перото днесъ, за да влизаме въ полемика съ васъ и спираме и зачеркваме историческитѣ събития и нѣща. Насъ никой не ни пита, какво желаемъ; нито васъ католишкиятъ църковници въ България пита нѣкой. Насъ ни боли свършека на вашата пледоария, какво, че исторически ние дължимъ своята обща и църковна свобода само на Римъ. Това е ваша лична маниашина, ваша заблуда... Кое ще следва да поправяме, по вашитѣ думи? За каква наша вина се споменува? За какво отцепление... каква грѣшка наша? Да, бързае да благодаримъ на Бенито Мусолини—народния Римски водачъ, но не и на васъ о. о. Драгановци въ България. Защо преплѣсквате вѣрата съ политическитѣ наши работи, свобода и величие? Какво величие дъл-

молихъ Богу да благослови Родната православна църква и нейното достойно свещенство, като му благодарихъ горещо!

Впрочемъ, това е накратко онова, което съмъ мислилъ и ме е вълнувало, като отбелязахъ къмъ съвременната и социално правдива статия на прот. П. Икономовъ.

— Наистина, едно време не можеше да се пишатъ подобни работи, още повече отъ православенъ свещеникъ.

Благодаря и на поч. редакция на вѣрния бранителъ на вѣрата в. „Хр. защита“ за възможността, която ми дава да се изкажа и по тоя начинъ да бжда полезенъ на читателитѣ и българската общественостъ!

жимъ на васъ неканенитѣ въ България папишаша? Църковно? да сте ни направили по-добри и по-вѣрующи — въ никой случай! Политически? да. Нашата дълбока признателностъ и бла. одарностъ. Покланяме се предъ падналитѣ италианци-католици въ сегашното освободително дѣло. Цѣлуваме и ржката на папата като владика християнски. Това е повеля канонично християнска. Но догмата за главенството и непогрѣшимостта на папата не признаваме. Историята неподкупната история не ни позволява това, нито пъкъ съвѣстътъ. Историческата истина е малко по-друга. Историята се не затрива. Историята се не спира. Ние на нея държимъ, нея ще защитаваме, припомняйки я. Че догматътъ за непогрѣшимостта на папата не е билъ навреме подигнатъ, предлаганъ, неприеманъ или отхвърленъ отъ католика-владиката Щросмайеръ на Ватиканския съборъ; че имало или нѣмало основание (споредъ васъ) въ св. Писание, всичко това далечъ не е предметъ на православния български богословъ днесъ за разглеждане. Истината ни интересува насъ, историческата истина, не времената и настроенията на народитѣ и личноститѣ. Че вие сте щѣли да бледословите за нѣкаква морална-лична непогрѣшимостъ и святостъ на папата ви, и сжщевременно като грѣшникъ да го разглеждате като частно лице—да дѣлите папската личностъ на две—двама папи въ единъ папа—всичко това е абсурдно твърдение. Сжщо така не ни ангажирва да склонимъ Св. Православие да се помирява и подчинява на католичеството.

Вие обещавате да пишете въ отдѣла на вестника ви „Защита“, и ние отъ идния брой на нашия в. „Хр. защита“ обещаваме да пишемъ все по този основенъ въпросъ на католичеството—„за главенството и непогрѣшимостта на папата“. Ще види българския читателъ кой застъпва историческата истина и чистата богословска мисль — и кой заблуждава...

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитѣ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитѣ събития.

За църквитѣ въ Златна Добруджа — специално намаление. Искайте илюстриранъ каталогъ.

то на християнитѣ, къмъ Църквата Христова, за да наследи вѣчно блаженство. Но тъй-като естественитъ човѣшки сили сж слаби затова, милосърдниятъ Господъ-Богъ дава на всѣки християнинъ по единъ ангелъ-хранителъ, силенъ да го уплтва по пѣтя на спасението и вѣчното блаженство. Този ангелъ-пазитель се намира неотлжно при повѣрениа му християнинъ презъ цѣлия му земенъ животъ, ако този християнинъ постоянно да се бой отъ Бога и да Го обича. Колкото повече християнинътъ се стреми къмъ спасение, толкова по-близо стои до него ангелътъ-хранителъ. Службата на този ангелъ се състои изобщо въ това, да действува за спасението на повѣрената му душа. За тая целъ, ангелитѣ-хранители ги наставляватъ въ вѣрата и благочестието, бранятъ нашитѣ души и тѣла, застъпватъ се за насъ презъ земния ни животъ, молятъ Бога за насъ,

не ни напушатъ, най-сетне, и при самия свършекъ на живота ни и отвеждатъ душата ни въ вѣчността.

Това е накратко, учението на Божие Слово и на православната Църква за ангелитѣ-хранители. Така е учила и ветхозаветната църква (Псал. 33:8; Псал. 90:10—11; Бит. 24:7—40; 32:1—4; IV царства, 1:3—16; Даниилъ, 6:22 и нат. и пр.) Така е училъ и Христосъ-Спасителътъ (Мат. 18:10; Лука, 16:22). Така учили и вѣрвали и светитѣ апостоли Божии (Евр. 1:14; Деян. 5:19; 12:1—15; Апокалипс. 8:3 и пр. пр.). Така учили и пастиритѣ и учителитѣ на православната църква, като: св. Василий Великий, Григорий Богословъ, Иоан. Златоустъ, Нилъ, Амвросий, Иларий, Климентъ и Кирилъ Александрийски, Григорий Нисски, Иоанъ Лествичникъ, Теодоръ Студитъ и мнозина други.

Близки и родствени на людетѣ по своето духовно естество, ангелитѣ

хранители взематъ живо участие въ нашата сждба.

Безчислени сж случаитѣ, гдето помощта на ангелитѣ-хранители ясно се вижда.

Всѣки ще си припомни—вѣрвамъ—доста случаи отъ своя животъ или изъ живота на близкитѣ си.

На мнозина се е случвало—презъ детскитѣ имъ години — да паднатъ отъ кола, или конь, или отъ високо мѣсто, безъ нѣщо да имъ стане; или нѣкому — да заспи при стрѣмния брѣгъ на рѣката, или близо до гнѣздото на отровна змия, но, като по чудо, да остане здравъ и читавъ...

Ангелътъ, който постоянно бди надъ него, го е запазилъ.

Въ живота на възрастнитѣ тая помощ е още по-осезателна.

Единъ е прострѣлъ ржка да извърши неправда, но е билъ задържанъ. Другъ е стѣпилъ на пѣтя на злодеянието, но невидима ржка му е попрѣчила. Трети се е спасилъ,

защото само минутка преди влака е успѣлъ да прекоси желѣзния пѣтъ. Другъ не билъ затиснатъ, защото секунда предъ земетресението напусналъ опасното мѣсто. И пр. и пр.

Всичко това устрояватъ ангелитѣ-хранители.

При смъртния одѣръ, ангелътъ отгонва враговетѣ на душата и я придружава до Божия престолъ.

Явно е, прочее, колко много ние дължимъ на ангелитѣ-хранители.

На своитѣ ангели-хранители ние дължимъ голѣма почитъ, благодарение и благодарностъ. Добре е, винаги да помнимъ, че тѣ всѣкога виждатъ всичко, което ние вършимъ. Ако постоянно помнимъ това, никога не бихме дрѣзнали да вършимъ беззакония.

Прочее, чисти да държимъ сърдцата си и да не замърсяваме души-тѣ си, за да не пропѣдимъ божествената стража!...

Приложенъ комунизъмъ.

Процесътъ за комунизирание, окупиранитѣ области отъ С. С. С. Р., напоследъкъ станалъ твърде интересенъ, поради методитѣ съ които си служи последната.

Основната задача, която си поставя веднага, щомъ окупира една територия е, да отстрани отъ управлението всички чиновници и служещи, както и всички които сж играли нѣкаква роля, финансова, икономическа или административна въ миналитѣ режими.

Чиновниците се смѣнятъ постепенно до като Съветитѣ се запознаятъ съ работата и администрацията.

Веднага се отстраняватъ полицейскитѣ органи, после финансовитѣ и пр.

Главната имъ задача за комунизиранието на една провинция е следната: смѣната на цѣлия персоналъ отъ времето на капиталистическия строй, начевайки отъ разсилнитѣ до началницитѣ-отдѣления. Заематъ се мѣстата дори и на най-върлитѣ комунисти отъ миналия режимъ, които сж заемали отговорни мѣста, въпрѣки че по убеждение сж били комунисти.

Много върли комунисти, архитекти, инженери, адвокати, които водѣха тѣлпитѣ и имъ обещаваха болшевишкия рай, вмѣсто да имъ дадатъ мѣста въ Басарабия, гдето ги свариха, тѣ ги арестуваха. Дори онѣзи комунисти отъ Басарабия, които ги приеха съ цвѣта и червени знамена, били преследвани. Така напр. магистрата Г. Стереварлъ комунистъ, и сега е още въ затвора. Чиновникъ, запознатъ съ другъ режимъ и друга администрация, не се гърпи на служба. Персонала за болшевишката администрация се подбира отъ най-долнитѣ съсловия. Въ селата напр. комитетитѣ се състоятъ отъ цигани, воловари и отъ най-беднитѣ хора на селото, които никога презъ живота си не сж притежавали нищо.

Ето какъ се мотивирали: тия хорица хранятъ органическа умраза противъ ония, които иматъ и противъ ония, които сж били въ управлението. Този, новия народъ, който ще се оформи изключително изъ срѣдата на сиромаситѣ, никога не ще позволи възвръщането на

ония, които сж служили въ капиталистическия режимъ или ще пожелаатъ възвръщането му.

Волно и неволно, тѣ забравятъ че 99% отъ бедната класа сж стигнали до това положение поради алкохолизма или социалнитѣ болести.

Ако въ природата се следи и прави подборъ, то защо това се принабрегва тѣкмо тогава, когато става дума за човѣка? Знаемъ, че болшевикитѣ правятъ подборъ на животнитѣ, били тѣ въпрегателенъ добитѣкъ, за клане, за спортъ и пр. Ето защо, комунизма ще си остане една неосъществима и неприложима утопия.

Вънъ отъ това, противоречието между национализма и интернационализма е просто крещящо. Основната идея на теоретическия комунизъмъ е унищожаването на всички граници за създаването на интернационална държава. Национализма е една прѣчка за побратимяването на народитѣ. Така гласи теорията. Практиката, обаче, е друга. Когато става дума за руския народъ, комунизма е еволюиралъ. Може би никога отъ Петъръ Великий насамъ не се е почувствувалъ такъвъ подертанъ национализъмъ въ Русия, като днешния.

Пламененъ национализъмъ, както по времената на голѣмитѣ националисти—царе.

Доказателства: Филма „Александъръ Невски“ и много други.

Другъ е въпроса съ народитѣ, които влизатъ въ състава на С.С.С.Р.

Пропагандата и властта имъ внушаватъ, че всички сж руси, дори и съседнитѣ народи, които рано или късно, трѣбвало да дойдатъ при майката. Стигнаха до тамъ да твърдятъ, че дори и молдованитѣ сж отъ славянски произходъ, затова и езика, който се стараятъ да въведатъ въ училищата е изопаченъ молдовански езикъ силно повлиянъ отъ руския.

Селянитѣ ужъ не се подаватъ на тия внушения, но до кога? Емигрантитѣ и изселницитѣ, които пристигатъ отъ Басарабия, разправятъ за много странни работи изъ болшевишкия рай.

Изъ в. „Raza“.

Изъ нивота на епархията.

На 15 май т. г., по случай именния день на Н. В. Царя, въ Катедралния храмъ на гр. Варна бѣ отслуженъ благодарственъ молебенъ отъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, който произнесе назидателно слово, въ края на което прикани всички присѣжествуващи да се помолятъ горещо Господа-Бога, щото патрона на Негово Величество — Св. Царь Борисъ, който винаги е билъ небесенъ напѣтственникъ на любимия ни Царь, да го окриля и вдъхновява, за да идватъ все по-честити дни за България.

На 18 май — Недѣля на Самаряната — Негово Високопреосвещенство посети гр. Балчикъ, кждето отслужи въ Катедралния храмъ тържествена архиерейска служба. Въ време на Св. Литургия ржкоположи дяконъ Стефанъ П. Ставревъ въ свещенически чинъ и произнесе високо-назидателно слово за деня.

На 24 май обединениятъ и цѣлокупенъ бѣлг. народъ за първи пѣтъ отпразднува по всички свои родни краища свободно и тържествено деня на светитѣ Солунски Братя Кирилъ и Методий.

Тържеството по чествуването на този голѣмъ народенъ празникъ започна отъ вечерята на 23 май.

Въ катедралния храмъ, кждето се черкуваше Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, бѣха доведени отъ г. г. учителитѣ горнитѣ класове при гимназиитѣ. Следъ вечерната служба Архиерейтъ произ-

несе кратко слово къмъ учащитѣ се, въ което подчерта факта, че великото дѣло на равно-апостолитѣ Кирилъ и Методий е плодъ не само на достатъчни познания и умствени способности, а на дейно молитвено общение съ Бога. Този начинъ на работа, предшествуванъ отъ силна и искренна молитва, което ще рече духовно общение съ Бога, препоръча Иерарха — да бжде усвоенъ отъ младитѣ питомци на Варненскитѣ учебни заведения, за да могатъ достойно да подражаватъ на безпримѣрнитѣ наши народни просвѣтителитѣ въ служение на Родъ и Църква.

Следъ това, строилата се учаща младежъ на Катедралния площадъ, начело съ свойтѣ ученически музики, направи малка манифестация изъ града. Мило и трогателно впечатление направи на гражданството стройнитѣ редици на учащитѣ се отъ Добришката смѣсена гимназия „Царь Борисъ III“ — весели и жизнерадостни деца на Златна Добруджа. Неудържимъ ентузиазъмъ, затрогващъ до сълзи, изпълваше сърдцето на всѣки присѣжествуващъ, когато маршируваха стройнитѣ и бодри добруджанчета!

На другия день — 24 май — бѣ отслужена Св. Литургия отъ Негово Високопреосвещенство въ Катедралния храмъ, въ съслужение съ градския клиръ. Храмътъ бѣ изпълненъ съ богомолци. Между тѣхъ лица: представителитѣ на военнитѣ и граждански власти, представителитѣ на родолюбивитѣ, просвѣтни, културни

организации и учителското тѣло отъ града. Следъ свършване на службата Негово Високопреосвещенство, заедно съ всички служащи свещеници, се отправи къмъ специално построения аналой на катедралния площадъ, обкиченъ съ цвѣта и зеленина, кждето отслужи благодарственъ молебенъ. Следъ молебена произнесе хубава речъ за дѣлото и паметята на светитѣ Братя-Учителитѣ г. Алекси п. Мариновъ, а катедралния хоръ и тоя на учащитѣ се, придруженъ отъ военната музика, изпълниха химна на св. Кирила и Методия.

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Иосифъ, придруженъ отъ г. г. Директоритѣ на училищата и специалнитѣ лица, обходи и поздрави учащата младежъ съ днешния великъ день на българската просвѣта. Следъ това официалнитѣ лица се отправиха за специално построената естрада предъ ресторантъ „Кристалъ“, кждето всички ученици преминаха съ церемониаленъ маршъ.

Въ втората часть на морската градина, следъ обѣдъ отъ 3 до 5 часа, бѣха устроени народни тържества.

Умоляваме всички наши абонати, при смѣна на адреситѣ си да уведомяватъ редакцията, за да имъ се праща вестника редовно.

Който е пратилъ пари или списъци на нови абонати и въ отдѣла „наша поща“ не е отбелѣзанъ, нека съ една пощенска карта да ни се обади.

Понеже има назначени нови пощенски раздавачи, то умоляваме настоятелитѣ на вестника, да ни пишатъ точнитѣ адреси, а тия отъ градоветѣ да отбелязватъ точно улицата и номера. Това ще считаме за голѣма услуга.

Всички обяви за търгове на църковнитѣ н-ства изпращайте до редакцията за да бждатъ помѣстени въ Епархийския органъ.

Внушително тържество

на варненската църковно-национална младежъ.

Въ недѣля преди обѣдъ въ Варненския народенъ театъръ бѣ дадена традиционната забава на ученическитѣ християнски православни

дружества при варненскитѣ училища. Като гости присѣжествуваха пратеници на християнскитѣ дружества изъ всички градове на Епархията. Народниятъ театъръ не можѣ да побере хилядното мнозинство. Забавата бѣ посетена отъ г. г. директоритѣ и почти всички учители отъ варненскитѣ учебни заведения, шефове на учреждения, председатели на културни и национални организации заемаха почетни мѣста въ театъра. Нѣмаше кжтъ незаеетъ отъ възторжена публика. Рѣдко варненскитѣ народенъ театъръ е побиралъ толкова народъ и все пакъ голѣма, много голѣма часть отъ желающитѣ останаха съ скръбъ вънъ отъ театъра. Забавата бѣ открита съ националния химнъ и химна на Н. В. Царя. Г-нъ Тодоръ Капановъ, епархийски оргинизаторъ на християнскитѣ ученически дружества, каза дълбокосмислено и пропито съ чистота и идеализъмъ приветствие. Следъ него Митрополитъ Иосифъ изложи програмата, целитѣ и задачитѣ на ученическитѣ християнски дружества. Всѣки пунктъ отъ набелязаната програма биваше изпращанъ съ бурни ржкоплѣскания отъ родители и ученици. Това свидетелствуваше, че програмата е реална и отговаря напълно на изискванията на днешната младежка душа. — Митрополитътъ завърши речта си по следния начинъ: **Съ нѣколко само думи изразена нашата програма гласи: младиятъ българинъ е решилъ да бжде възможното най-свършено проявление на можцията български духъ.** Речта на Митрополита по съдържание и по форма бѣ наистина живъ изразъ за онова, което преизпълва душата на българската младежъ. — Тя бѣ възторжено одобрена отъ хилядното множество съ нестихващи ржкоплѣскания.

Програмата на забавата бѣ наистина дълга, но разнообразна и съ богато съдържание.

Завършекътъ на забавата бѣ блѣстящъ, защото по извънредно внушителенъ начинъ бѣ представена въ жива картина обединена България.

Тържеството въ недѣля бѣ тържество не само на уч. хр. д-ва, но и тържество на учителитѣ и родителитѣ отъ Варна.

Нека все въ този духъ расте и крепне нашата младежъ.

АКСАКОВСКО ЦЪРКОВНО НАСТОЯТЕЛСТВО

ОБЯВА

Обявява се на интересующитѣ се, че отъ 1 май т. г. е вакантна енорията въ с. Аксаково, Варненска околия, състояща се отъ 350 семейства. Енорията е самостоятелна, въ централно и първостепенно село, близо до гр. Варна.

Предпочита се кандидатъ съ висше образование.

Кандидатитѣ на се явятъ за опознаване при църковното настоятелство въ с. Аксаково, Варненска околия.

Аксаково, 15 май 1941 г.

Отъ Църковното Настоятелство.

Църковно настоятелство с. Изгрѣвъ — Варненско

ОБЯВЛЕНИЕ № 60

Обявява се на интересующитѣ се, че на 22 юний 1941 год. въ 5 часа следъ обѣдъ аѣ канцеларията на настоятелството въ с. Изгрѣвъ, Варненско, ще се произведе търгъ съ явно наддаване за продажба на 5 дворни мѣста, находящи се въ църковната „Стара кория“ край с. Изгрѣвъ, Варненско, а именно: кварталъ № 46, парцелъ III, и кварталъ № 3, парцели IV, III, I и II. Първоначалната оценка на 1 декаръ е 3000 лв. Залогъ за правоучастие въ търга е 10% върху първоначалната оценка за цѣлото дворище. Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣжственъ день въ канцеларията на настоятелството. Закона за Б. О. П. задължителенъ.

с. Изгрѣвъ, 1 юний 1941 г.

Отъ Настоятелството.

ВНИМАНИЕ!

Пристигнаха най-новитѣ модели „ТУЛАНЪ“ радио-апарати, четири лампови батерийни съ кжси, срѣдни и дълги вълни, работящи съ сухи елементи, могатъ и съ акумулаторъ, великолепенъ тонъ, гарантирано качество и великолепа външность при представителя Тодоръ Д-ръ Ст. Поповъ, ул. „6 Септемврий“ № 9 — Варна.